

DESIRE®

Jayci Lee

Tajemství hudby

JAYCI LEE

TAJEMSTVÍ HUDBY

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

*Milá čtenářko,
věřím, že Vás mé dubnové příběhy zaujmou svými
nevšedními náměty. Hned v tom prvním nazvaném
Tajemství hudby jsou oba hrdinové výjimeční muzi-
kanti a hudba jim přináší nejen radost, ale je pro ně
i způsobem jak komunikovat s jejich vnitřním i vněj-
ším světem. V povídce Sophiiny tajnosti zase hrdinka
neví co s penězi, a tak doufá, že pomocí DNA testu
najde nějaké příbuzné, kterým by třeba mohla pomo-
ci... Třetí romance Pan Nedosažitelný se věnuje dnes
čím dál tím aktuálnějším tématu, a to kiberšikaně.*

*Všechna tato prostředí jsou ale především kulisou
pro romantickou zápletku, v níž hrdinové nezadrži-
telně míří ke svému osudovému protějšku.*

Přeju Vám ničím nerušené chvíle s knihou.

*S láskou
Váš Harlequin*

Jayci Lee

TAJEMSTVÍ HUDBY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Song of Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Judith J. Yi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9074-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9075-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9076-0 (PDF)

PROLOG

Výroční večere u Neimanových nebyla pro Joshuu Shina obvyklým prostředím. Byl zvyklejší na dlouhé hodiny v kanceláři, a ještě delší při sezení u klavíru. Ale jeho dědeček se necítil dobře a požádal ho, aby sem zašel. Svému *halabuji* nemohl odmítnout, protože ho obdivoval od chvíle, kdy začal brát rozum. A tak se podvolil i proto, že věděl, k čemu tato událost slouží: na podporu Společnosti komorní hudby v Jižní Kalifornii. A navíc věděl, že tam možná bude hrát i ona... Proboha, tohle je vážně trapné. Ani po deseti letech na ni nedokázal myslet bez té známé bolesti, která mu sevřela srdce.

Když projel kovanou bránou nemovitosti v Beverly Hills, otevřel se mu pohled na georgiánský dům, který v soumraku zářil mnoha světly. Joshua zastavil svou Teslu v řadě vozů na příjezdové cestě a svěřil klíče muži z obsluhy v bílém saku a černé kravatě. Jakmile pak prošel dveřmi, někdo mu vtiskl do dlaně flétnu se šampaňským. Nově příchozí se shromáždili v kruhové hale, kde se zdravili a prohodili pár slov, než postupně pokračovali do plesového sálu. Úzkost, která Joshuu pořád ještě svírala, však způsobila, že byl trochu stranou. Jen zdvořile pokývl ostatním hostům a odešel do sálu, kde si našel místo poblíž jednoho z mnoha vysokých oken, na nichž visely těžké smaragdově zelené závěsy. Nedokázal se však ovládnout a očima pátral po celé místnosti, aby zahlédl tvář, o které až příliš často snil. K jeho...

úlevě ji nikde neviděl. Asi bylo stejně nepravděpodobné, že z těch téměř sta hudebníků, kteří tvořili Společnost pro komorní hudbu, by vystupovala zrovna Angie Hanová. Na druhé straně mu bylo jasné, že i kdyby tu náhodou byla, trávila by tuto dobu s ostatními hudebníky někde v zadních pokojích, takže by ji do začátku vystoupení stejně neviděl.

Pocítil podráždění při myšlence na to, že se s ní zachází jako s občanem druhé kategorie, ale pak se ovládl. Co je mu, ksakru, po tom, jak se s ní zachází? Odešla z jeho života před více než deseti lety a on chtěl, aby to tak zůstalo.

„Pane Shine,“ ozval se kultivovaný hlas za ním.

„Ano?“ Joshua se obrátil a zjistil, že ho pozoruje stříbrolesý muž v dokonale padnoucím obleku.

„Jsem Timothy Pearce, ředitel Společnosti pro komorní hudbu,“ představil se. „Překvapuje mě, že zde dnes nevidím vašeho dědečka. Má tato naše intimní vystoupení velmi rád.“

„Je mu moc líto, že nemohl přijít. Místo toho poslal mě,“ odpověděl Joshua, ale nepouštěl se do detailů o důvodech dědečkovy nepřítomnosti.

„Jste mezi námi vítán!“ Timothy Pearce si Joshuu změřil bystrými očima a široce se usmál. Ten člověk určitě odhadoval, jestli bude stejně štědrým dárcem jako jeho dědeček. „Vždycky jsme moc rádi, když vidíme, že komorní hudba zajímá i mladou generaci.“

„Dědečkovu lásku k hudbě rozhodně sdílím,“ přikývl Joshua. A měl v úmyslu darovat stejnou částku, jakou by daroval jeho dědeček. „Co je vlastně dnes na programu?“

„Velmi si to užijete,“ usmál se Timothy po Joshuově ujištění ještě vřeleji. „Bude pro nás hrát Hana Trio.“ Joshua se musel vši silou ovládat, aby na sobě nedal znát šok. Angie byla právě v tomto triu violoncellistkou a její dvě sestry hrály na housle a violu. I když si byl té možnosti vzdáleně vědom, z myšlenky na to, že ji dnes večer

skutečně uvidí, se mu zatočila hlava. „Slyšel jste už o nich, že?“ Starší muž naklonil hlavu, zatímco ticho na Joshuově straně se už trochu nepříjemně protahovalo. „Pokud jde o smyčcová tria, jsou prostě fenomenální.“

„Ano, samozřejmě je znám,“ pronesl Joshua odkrivenými rty a snažil se předstírat zájem. „Moc se na jejich hru těším.“

„Výborně. Rád jsem se s vámi setkal a doufám, že si zbytek večera užijete.“ Ředitel poodešel pozdravit žoviální starší pár, který zrovna vešel do plesového sálu.

To, co Joshua říkal o své lásce k hudbě, byla pravda, ale celá skutečnost byla ještě mnohem hlubší. Kdysi byla hudba celým jeho životem. V mysli se mu kmitla vzpomínka na sluneční paprsky, které mu zahřívaly prsty, zatímco běhaly po klaviatuře, a v uších mu zazněl smích a nádherná melodie. Cítil tehdy v srdci štěstí plné naděje, ale pak dopadla realita a zanechala ve svých stopách jen střepy a zmar. To *ona* to všechno pokazila.

Koutkem oka Joshua zaznamenal, že hosté vycházejí z plesového sálu. Vydal se za nimi do nádherné prosklené místnosti, která se otevírala do zahrady, jejíž velikost byla skryta díky padající tmě. Na skleněném stropě bylo umístěno bodové osvětlení, které zářilo proti tmavé obloze jako hvězdy. Prostor byl intimní a krásný. Když si lidé kolem něj posedali do křesel, objevilo se před ním improvizované pódium na vzdálenější straně místnosti. A v tom okamžiku spatřil i ji. Angii. Všechno ostatní zmizelo a jediný zvuk, který slyšel, byl tlukot vlastního srdce. Během těch let, kdy byli od sebe, se z milé a hezké dívky stala žena, která mu vyrazila dech svojí krásou. Černé hedvábné vlasy, které si měla ve zvyku vázat do bezstarostného culíku se jí leskly na ramenou. Jemným líčením zdůraznila vysoké lící kosti a dodala svým něžným rysům pikantní ostrost. Nedokázal od ní odtrhnout zrak. Měla naštěstí sklopené oči, štíhlé ruce položené na svém violoncellu a spolu se sestrami ladila. Než mohla vzhlédnout a také ho uvidět, Joshua se

přesunul za vysokou rostlinu s velkými listy. Někteří návštěvníci na něj vrhali zvědavé pohledy, ale brzy se usadili a přestali si ho všímat.

Poté místnost ztichla a koncert začal. Při prvních tónech se zachvěl a na pažích mu naskočila husí kůže. Angie byla už na vysoké talentovaná a slibná hudebnice, ale její zvuk za tu dobu vyžrál do něčeho úžasného, co lahodilo jeho smyslům. Když byl na návštěvě u dědečka, slyšel debutové album Hana Tria, takže věděl, že hrají krásně... Slyšet je takhle naživo bylo ale něco úplně jiného. Dostávali svému jménu: *hana* znamená v korejštině *jedna* a jejich zvuk byl naprosto jednotný. Zavřel oči a nechal hudbu dopadat přímo do své duše, kde uhlašovala ostré okraje jeho syrových emocí.

K Angii Hanové už necítil nic. Ten vztek, bolest a... touha, které ho naplňovaly, byly jen ozvěnou minulosti. Nebylo to snadné, ale přenesl se nad její ztrátu už dávno. Celý tenhle sentiment se mu vůbec nepodobal. Koncert byl velmi vydařený a Joshua se přidal k aplaudujícím. Vůbec se mu nelíbil nervózní tlukot jeho srdce a myšlenky na to, jak by se asi zachovala, kdyby ho uviděla. Zůstal pořád skrytý za květináčem a díval se, jak se trio postavilo a uklánělo. Bylo mu jasné, že se chová směšně. Ona je hudebnice a on tady je jako návštěvník Společnosti pro komorní hudbu. Když ho uvidí, zdvořile ji pozdraví jako starý známý a bude dál pokračovat ve svém životě.

S podrážděným výdechem odstoupil ode dveří a přidal se k ostatním. „Dámy a pánové,“ zvýšil Timothy Pearce hlas, aby ho bylo slyšet přes radostný šum hlasů. Joshua mu poslušně věnoval svou pozornost. „Chci poděkovat našim drahým panu a paní Neimanovým za to, že uspořádali tento koncert s večerí. A upřímně děkuji také vám všem, kdo jste se našeho společného večera zúčastnili. Můžete podpořit další nádherné zážitky tím, že poskytnete naší Společnosti velkorysý dar.“

Joshua měl během projevu vtíravý pocit, že ho někdo pozoruje. To zvláštní mrazení začalo na tvářích a pak

se mu rozlilo podél páteře. Pomalu otočil hlavu a uviděl Angiiny oči, které se na něj s úžasem a zděšením upíraly. Zbledla tak, že jí z tváře zmizela veškerá barva, a ústa měla pootevřená, jako by lapala po dechu. Když se jejich oči setkaly, Joshua se nedokázal nadechnout. V celém těle pocítil horkost a ruce se mu samy sevřely, jako by si chtěly upamatovat, jaké to bylo, když ji držel. Ne. Rozhodl se, že jí neukáže ani stopu emocí. Hleděl jí do očí ještě o vteřinu déle a pak jí lehce pokynul hlavou. Nato pohlédl stranou a znovu se podíval na Pearce právě včas, aby slyšel závěr jeho proslovu. „Jste všichni součástí naší rodiny. Děkujeme vám.“

Srdečný aplaus dozněl a místnost zaplnil šum hovoru. Joshua se po Angii skoro podvědomě zase podíval, ale už ji jen zahlédl, jak odchází do zahrady. Nejdřív pocítil zklamání, ale vzápětí ho nahradilo podráždění. Nelitoval, že s ní nemluvil, stejně si už neměli co říct, maximálně nějaké vynucené zdvořilosti. A na ně neměl čas ani trpělivost.

Když se hosté začali přesouvat do jídelny na večeři, zastavil se Joshua u Timothyho a podal mu šek. Přišel na koncert. Věděl, že dědečkovi nebude vadit, když nezůstane na těžké jídlo v místnosti plné lidí, které nezná. Pak se s ředitelem rozloučil a prošel vylištěnou halou ke dveřím.

„Joshua,“ ozval se tichý hlas.

Při tom zvuku se otočil. Angie váhavě vstoupila z jedné z chodeb do haly a šla k němu. Zastavila se však dost daleko od něj. „Co chceš?“ zeptal se a zamrkal, když ze svého hlasu uslyšel hněv: výmluvné znamená toho, že vůči ní stále ještě není imunní.

„Já... jen jsem tě chtěla pozdravit.“ Svírala ruce jako při zkoušce, pak je spustila podél těla a zařala je v pěsti. „Chtěla jsem vědět, že jsi... šťastný.“

„Šťastný?“ zasmál se tak trpce, jako by rozkousal aspirin. „Nepředpokládáš, že tu otázku poctím odpovědí, že ne?“

„Je mi to tak líto, Joshuo,“ pronesla a její hlas se při vyslovení jeho jména lehce zachvěl.

Něco se v něm zlomilo a on několika kroky došel až k ní a teď se nad ní tyčil. Byla u něj najednou tak blízko, že cítil teplo, které vyzařovalo její tělo. Šok z té blízkosti ho paralyzoval, vnímal jen její tvář, kterou k němu obracela. Ani jeden z nich se nepohnul a jejich dech se lehce zrychlil. Napětí vzrůstalo. Najednou se odkudsi ozval vzdálený výbuch smíchu a on se probral ze svého transu. „Nedozvíš se, jestli jsem šťastný. A nemáš právo říkat, že je ti to líto,“ pronesl tiše, zatímco se snažil ovládnout touhu, která mu proudila žilami. „To jsi ztratila, když jsi mě před deseti lety opustila.“ Měl pocit, že má srdce jako ve svěráku, když viděl, že jí po tváři stéká slza. Nenáviděl ji. Nenáviděl ji za to, že v něm vzbuzuje touhu tu slzu setřít a sevřít ji v náručí. Za to, že ho nutí přát si věci, které nikdy nemůže mít. Za to, že ho nutí znovu ji chtít.

Obrátil se na patě a bez jediného ohlédnutí vyšel do tmy. Ohrozila rovnováhu, na jejímž dosažení tolik pracoval. Tohle už ne. Nikdy víc.

Angie Hanová už pro něj vůbec nic neznamená.

PRVNÍ KAPITOLA

O dva měsíce později

Po vystoupení se sestrami Angie spěchala na parkoviště univerzity, kde si pronajaly místnost na zkoušky. Měla schůzku s Janet Millerovou, svou mentorkou a uměleckou ředitelkou Společnosti pro komorní hudbu. Odemkla vůz a otevřela zadní dveře, protože v kufru jejího malého auta nebylo dost místa na cello, a něco si tiše sama pro sebe prozpěvovala. Ta krásná melodie se jí držela v hlavě už celé týdny, ale nebyla ji schopna zařadit. Možná to bylo něco, co jí zpívala její maminka, když byla malá.

Jakmile naložila nástroj na zadní sedadlo a vybalancovala ho tak, aby přes něj viděla do zpětného zrcátka, vklouzla za volant a vyjela z parkoviště. Zachvátila ji úzkost, když se její myšlenky obrátily k setkání s Janet. Společnost pro komorní hudbu se pokoušela po pandemii přežít. Všechny koncerty, charitativní představení i domácí performance s lockdownem skončily, což znamenalo, že jim vyschl i přísun peněz. Nebýt jejich nejoddanějších dárců, mnoho muzikantů ze společnosti by už skončilo na ulici. Nová sezóna začínala už za pár měsíců a Angie doufala, že se všechno nakonec zase vrátí do normálu, ať už to v těchto dnech znamenalo cokoli. Ale situace se samozřejmě mohla ještě zhoršit.

Zapnula si v rádiu oblíbenou stanici klasiky a usmála se, když se z reproduktorů rozezněla *Gymnopedie číslo 1* od Erika Satie. Tento francouzský skladatel byl jejím oblíbencem – při zvuku jeho hudby si z nějakého důvodu představovala, že svět funguje tím zvláštním způsobem jako v černobílých filmech. Než přijela do kanceláře své přítelkyně, pomohl jí tento konkrétní kus naplnit duši klidem a mírem.

Zaklepala lehce na dveře a strčila dovnitř hlavu. „Má milá, tak ráda tě vidím,“ vydechla Janet a vřele ji objala.

„Já tebe taky.“ Angie ji sevřela pevně v objetí. Existovala doba, kdy chtěla s hudbou skončit, protože nevěřila, že má dostatek talentu. Ale její mentorka ji vždycky ujišťovala, že talent má a také vášeň a odhodlání uspět. Kdyby nebylo Janet, nebyla by tu ani ona.

„Co kdybychom si sedly k oknu?“ nadhodila její přítelkyně a vedla ji k pohodlné sedačce na druhé straně místnosti. „Chceš něco k pití?“

„Díky, jsem v pohodě,“ odpověděla Angie trochu netrpělivě. Srdce jí bušilo a chtěla se dozvědět, co tohle setkání znamená. „Pověz mi, co se děje.“

Než Janet odpověděla, potvrdila jí její nejhorší obavy hlubokým a rezignovaným povzdechem. „Finanční situace Společnosti pro komorní hudbu je ještě horší, než jsme si původně mysleli. Je pro nás tudíž naprosto zásadní, aby tato sezóna byla úspěšná. Rada naznačila, že pokud nebude nejúspěšnější ze všech, jaké jsme kdy měli, mohlo by to znamenat náš konec.“

„Jen tak?“ zašeptala Angie.

„Jen tak.“ Její přítelkyně se zahleděla na své ruce. Její váhání sdělilo Angii, že špatné zprávy patrně ještě nejsou u konce.

„A co dál?“

Janet váhavě zvedla hlavu. „Timothy chce, abys se sestrami požádala svého otce o pomoc.“

„Ale... on přece Společnost přestal podporovat,

když jsem s ním přerušila kontakt,“ zakoktala, otřesena tou žádostí.

„Já vím. Nerada tě o to žádám, ale naprosto chápu, co k tomu Timothyho vede. Každý dar zvýší naději na naše přežití. A tvůj otec býval jedním z našich předních podporovatelů.“

Angie hleděla z okna na ulice a budovy, které se pekly v losangeleském slunci. „Musím se nad tím zamyslet.“ Věděla, že svou mentorku nemůže rovnou odmítnout, a to bez ohledu na to, jak moc si to přála. Kromě toho se osud Společnosti netýkal jen jí, její sestry a ostatní hudebníci by trpěli společně s ní.

„O nic víc než žádám.“ Janet vztáhla ruku a pohladila ji po paži. „Děkuju ti.“

„To je samozřejmost. Ráda bych s přežitím Společnosti taky nějak pomohla.“ Stiskla Janet ruku a od táhla se. „Nechám tě zase pracovat.“ Na parkoviště se vracela těžkými kroky. Její otec nikdy Společnost nepodpoří, protože byla zdrojem Angiina živobytí, její nezávislosti. A i když s ním její sestry měly lepší vztah než ona, ani jim se nepodvolí, pokud by jeho čin měl pomoci i jí. Přesto jí ale bylo jasné, že zkusit to musí.

Jakmile se posadila do vozu, vytáhla telefon, a než ztratila odvahu, vyfukala otcovo číslo. Hovor přijal po čtvrtém zazvonění. „Dovol, abych hádal,“ protáhl její otec. „Něco ode mě chceš.“

Sevřela telefon pevněji a pocítila hněv a ponížení. Potlačila ale svou pýchu a řekla: „Společnost pro komorní hudbu potřebuje tvoji pomoc.“

„A proč bych jim měl pomáhat?“ zeptal se skoro znuděně.

„*Umma* je podporovala, když byla ještě naživu,“ řekla tiše.

Následovala dlouhá pauza. „Přijeď domů, Angie,“ ozval se pak její otec unaveně. „Poskytnu jim dar, pokud skončíš s tou svojí dětinskou rebelií a vrátíš se domů.“

Hrdlo se jí sevřelo emocemi. Už to bylo pět let, co mluvila se svým otcem, ale její odchod z domova nebyl žádnou dětinskou rebelií. Odmítala poskytnout mu páku, aby zase mohl kontrolovat a manipulovat s jejím životem. „To už můj domov není.“ Zamrkala slzy, které jí hrozily stéct po tváři. „Najdu jiný způsob, jak Společnosti pomoci. Sbohem, *Appa*.“

Domů zamířila s těžkým srdcem. Její domov, to byl jednopokojový byt na okraji Los Angeles. Byl starý, ale znamenal víc, než pro ni kdy mohl znamenat honosný dům jejího otce. Její matka pět dlouhých let bojovala s rakovinou a Angie byla ráda, že mohla být s ní. Ale jakmile odešla z tohoto světa, už s manipulativním a panovačným otcem nedokázala vydržet. Nedokázaly ji zastavit dokonce ani jeho hrozby, že ji naprosto vydědí. Postavila se na vlastní nohy a jeho zatracené peníze nepotřebovala. Tehdy, ani teď. Navedla svůj vůz na úzké parkovací místo a pak čekala, až pro ni sjede rozvrzaný výtah, aby ji zavezl do vrátnice. Zkontrolovala schránku a vyjela tímtež staříčkým výtahem nahoru. Pak prošla snad kilometr dlouhou matně osvětlenou chodbou, a když konečně přišla ke svému bytu a vstoupila dovnitř, pocítila najednou hroznou únavu. Přesto nejprve pečlivě uložila své cello a teprve pak padla na pohovku a skopla z nohou rozumné střevíce, které měla na nohou celý den. „Domov,“ usmála se do polštáře. Starou oprýskanou budovu přeměnit nemohla, ale byt si zařídila tak útulně, jak to jen bylo s jejím napnutým rozpočtem možné. Snad to trochu přehnala se stolními a stojacími lampami, ale byla ráda, jak je její byt jasný a světlý. Byl to skutečný domov se všemi těmi barevnými polštáři a plakáty na stěnách.

Její úsměv ale za chvíli povadl. Tichý pokoj jejího pečlivě vybudovaného života byl narušený nejistou budoucností Společnosti pro komorní hudbu. A duchem z její minulosti. To, co se stalo na večeri u Neimanů, bez varování zaplavilo její mysl. Angie při vzpomínce

na Joshuovu zuřivost pevně zavřela oči. Ještě po dvou měsících ji bolelo srdce, když si potvrdila své nejhorší obavy. Joshua Shin ji nenávidí. Přesvědčila sama sebe, že se v životě posunula dál, že zapomněla na to, jak mu zlomila srdce a i své vlastní, když ho opustila. Ale když ho po všech těch letech uviděla, protrhla se přehradní zeď, která držela všechny její emoce pod kontrolou. Jen bez těchto emocí dokázala pokračovat ve svém životě bez něj. Ale teď... Ne, to, co cítila, byla lítost nad tím, co mohlo být. Nic víc. Přece ho nemůže pořád ještě chtít... On ji nenávidí. Mezi nimi už nikdy nemůže nic být. Tu možnost zničila před deseti lety.

Netrpělivě si otřela slzy na tváři a roztřeseně se nadechla. Neměla čas na to, aby prodlévala v minulosti, když si její urgentní pozornost žádala přítomnost. Její otec by pomohl Společnosti jen v případě, že by přistoupila na jeho podmínky, ale věděla, že svou těžce vydobytou nezávislost zkrátka neodhodí. Kromě toho jeho dar sám o sobě by k záchraně Společnosti stejně nestačil. Co bude dělat?

S těžkým povzdechem vstala pustila si rádio KUSC. Potřebovala společnost klasické hudby této losangeleské stanice. A taky šálek dobrého čaje. Po krátkém pobytu v kuchyni se usadila znovu na pohovce s kouřícím šálkem a nechala se obejmout klidem a mírem hudby, která zaplnila její byt. Nová skladba skladatele, který byl znám jen jako A.S. jí vstupovala přímo do srdce. Ten člověk vtrhl na scénu klasické hudby před pár lety a mistrovství jeho práce i tajemství jeho identity z něj vytvořila skutečný fenomén. Angii se jeho skladby nesmírně zamlouvaly.

Vzápětí se její klidný úsměv změnil v pozorný výraz. „Ne, to není možné,“ zašeptala a přitiskla si prsty ke rtům. Ta část skladby už odezněla, ale Angie si byla jistá, že jde právě o ten útržek, který jí už celé měsíce zní v hlavě. Jak je to ale možné, když tuto skladbu slyší poprvé v životě? Rychle si ji stáhla na své soukromé